

Emma's geheimzinnigheid was ook al weer geen afdoend bewijs; hij liep dus gevaar een allerongelukkigst figuur te maken.

Handelde hij niet in een koortsachtige opwinding? — Wel zeker, hij was op het punt een groote dwaasheid te doen.

Gelukkig kon hij nog terug. In Haarlem moest hij toch van wagen verwisselen en . . . .

Dan zou Siria komen logeeren . . . .

O, dat peinzen over een onoplosbaar vraagstuk zou hem nog gek maken! Alles giste en kookte hem in 't hoofd!

Neen, het moest nu maar gaan, zooals het wilde!

Hij beproefde wat te slapen; doch dit lukte niet.

Het rumoerige overstappen te Haarlem gaf hem een kortstondige afleiding; maar daarna begon het wikken en wegen weer van voren af aan.

Hij zat thans met vier anderen in een wagen; eerst zwegen die anderen en kon hij nadenken.

Door de groepeerling van zijn woorden zou hij Siria doen gelooven: Blank is beducht, dat het afscheid van een zeer goed vriend het zenuwgestel van zijn vrouw zal aantasten.

Hoe zou hij dit formuleeren? Het best was zich eenige phrasen in he hoofd te prenten.

Nu echter begonnen zijn medereizigers te praten en het werd hem onmogelijk te verzinnen, wat Siria zou antwoorden.

Soms verbeeldde hij zich door hardop te spreken de aandacht te trekken van zijn overbuurman. Dan moest hij een tijdlang door het raampje blijven turen, om zich niet hoe langer hoe dwazer aan te stellen.

Op andere oogenblikken overmande hem de vrees zoo aanstonds niet bij machte te zullen zijn een enkelen zin bedaard te uiten. Dan deed hij wanhopige pogingen om aan niets meer te denken, de oogen gesloten te houden en nog een half uurtje te dutten.

In den Helder aangekomen was 't, of een ijzeren band hem 't hoofd omsloot, de slapen naar binnen drukte. En altijd nog dat steken van zijn oogen, dat weeïge kloppen van zijn hart! Willoos liet hij zich door een jongen aanklampen, die hem den weg zou wijzen; werktuigelijk gaf hij Siria's adres op en een oogenblik later stond hij in den galanterie-winkel, waarnaast de kapitein kamers had.

Na het afgeven van zijn kaartje hoorde hij, dat de juffrouw achter de toonbank een paar opmerkingen over het sombere, zachte weer ten beste gaf; doch was niet in staat ze te beantwoorden. Hij twijfelde er aan, of zijn oogen wel de kracht zouden hebben den officier flink aan te zien.

Een hevige lust om onverrichterzake weer weg te loopen rees in hem op; maar nu keerde het meisje, dat zijn kaartje aan had genomen, terug:

„Als meneer zoo goed wil zijn?”

Hij volgde haar den winkel uit, de gang door, een zijkamer binnen.

Hier kreeg hij terstond een indruk van armoedige onaanzienlijk-